Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 16. *Den 15. Mai 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Rige.

(Fra „the Millennial Star.“)

At Himmelens Gud i de sidste Dage skulde oprette et Rige, som skulde overgaae alle andre Riger i Storhed og Vælde, er bleven forudsagt af Propheterne fra de tidligste Tider af indtil nu. Der er sagt, at det skulde indtage Rigernes Storhed under hele Himmelen, og at de Hellige skulde besidde det evindeligen. Denne Erklæring indeholder tillige en Forkyndelse om Udryddelsen af al Ugudelighed, hvilket vil vorde en naturlig Følge af den Guds Væsen, ved hvem dette Rige skulde oprettes; og man kunde heller ikke vente sig mindre Resultater, naar man betragter den Konges sande Charakteer og Egenskaber, som da skal sidde og dømme med Retfærdighed, og for hvem hvert Knæ skal bøie sig. Mange troe, at Tiden, da dette mægtige og universale Rige skal grundlægges, er nær forhaanden, og at de Sidste-Dages Hellige vide, at dets Orden allerede er aabenbaret, samt at de virkeligen udøve og udfolde dets Love, Ordinantser og Institutioner, hvilke skulle tilsidst udstrække deres Indflydelse til Jordens Ender, og aldrig mere borttages fra den.

Den lille Steen, som Propheten Daniel omtaler, der er bestemt til at sønderbryde alle menneskeopfundne Systemer og underkaste sig alle jordiske Riger og Herredømmer, har allerede sat sig i Bevægelse og kan ikke med Held modstaaes af nogensomhelst Magt, der opstilles imod den, hvilken Kjendsgjerning de Sidste-Dages Helliges Historie og Erfaring i de forløbne ni og tyve Aar beviser; og de Uhildede, som have iagttaget de Sidste-Dages Helliges Fremgang, og kjende hvormegen Modstand de have mødt, ere blevne overbeviste herom. Under alle de mange Omskiftelser, siden de bleve et Folk, have de lagt Iver, Virksomhed og Villiekraft for Dagen, saavel som Taalmodighed, Langmodighed og Overbærenhed, hvilket alt har bidraget til at give dem uforlignelig Fremgang og næsten ubegrændset Held. Deres Tro er bleven styrket ved Virkeliggjørelsen af deres gladeste Forhaabninger; og deres Tillid til Gud, af hvem de styres og regjeres, er bleven saa fast og urokkelig, at den er bleven et Middel, som letter Udviklingen af theokratiske Principer, Institutioner og Love, hvilke, formedelst deres ophøiede, guddommelige Beskaffenhed, tilsidst

vil underkaste sig Verden og fordre, at Guds Villie skal skee paa Jorden, som den skeer i Himlene. Vi hilse med Glæde og Længsel en saadan Dags Nærmelse; thi Herren har sagt, at han vil gjøre et forkortet Arbeide, ja et saadant, at det skulde opvække Jagttagernes Forundring og Forbauselse.

Et meget stort Arbeide er allerede bleven udført, bestaaende i Forkyndelsen af dette Riges Evangelium for mange af Nationerne, og flere Tusindes Indsamling for at opbygge og forsvare det; men Propheterne underrette os i de hellige Skrifter om, at Nationerne (nemligen de, som ikke ere af Abrahams Sæd, men af Hedningernes Stammer, Tungemaal og Folk) ikke ville vorde de villige Modtagere og Forsvarere af dette Evangelium og Rige i de sidste Dage. Denne store Ære synes derimod at være forbeholdt Levningerne af Israels Huus, som, uagtet de nu ere adspredte iblandt Hedninge-Nationerne, snart vil blive indsamlet. Mormons Bogs Fremkomst maa med Rette ansees for een af de vigtigste Begivenheder, som nogensinde har fundet Sted paa Jorden, idet denne Bog afslører Guds Handlemaade med en stor Deel af Jordens Beboere, og aabenbarer hans Planer og Hensigter angaaende Fremtiden, saavel med Hensyn til Hedningerne, som til hele Israels Huus. Fremkomsten af nævnte Bog er et tydeligt og sikkert Tegn paa, at Gud ingenlunde har forglemt sit Folk, som er af Israels Huus. Denne Optegnelse over den vigtigste Green af nævnte Huus (nemlig Josephs) forkynder om hiint mægtige Folks Storhed, hvem Guds Søn gjæstede, og aabenbarer ogsaa mange af hans Forjættelser til dem angaaende deres Børn, som endnu findes i store Skarer paa deres Fædres Land, men som ere uvidende om Evangeliets Budskab, hvilket var deres Forgjængere saa velbekjendt. Men takket være den Gud, hvis Forjættelser aldrig feile, deres Vankundigheds Dage ere snart forbi. De Skridt, som i den senere Tid ere tagne for at bringe Lamaniterne eller Amerikas Urindvaanere (Indianerne) til at forstaae denne Optegnelse, og derved komme til Kundskab om deres Fædre, maae være en Kilde til stor Glæde for Enhver, som troer paa det Sidste-Dages Værk. Denne vigtige Begivenhed har man ikke ventet skulde finde Sted, forend Herren havde undraget Nationerne sit Evangelium, og denne Gunstbeviisning mod Israels Huus kan derfor med Rette ansees som et Tegn paa Guds Mishag med Hedningerne, fordi de have forkastet hans Evangeliums Fylde.

Propheten Nephi underretter os om, at da Jesus talte til sit Folk paa Amerikas Fastland for mange hundrede Aar siden, gav han dem et Tegn, hvorved de kunde vide, at Faderens Gjerning var begyndt, som Opfyldelse af Pagten, som han havde gjort med Folket af Israels Huus, og dette Tegn var Kundgjorelsen af Jesu Ord til dem for Hedningerne, hvorved disse kunde lære dette Folk, som er en Levning af Israels Huus, at kjende. Dette Tegn har viist sig i Mormons Bogs Fremkomst, og det er eet, som ikke kan tages feil af; og Forjættelsen er, at hvis Hedningerne ville annamme Evangeliets Fylde, skulle de blive talte blandt Israels Huus, men dersom de forkaste Evangeliets Fylde, som hiin Optegnelse eller (Mormons Bog) indeholder, skal det tages fra dem og bringes til de Overblevne af Israels Huus, og de skulle komme til Kundskab derom.

Der staaer ogsaa skrevet, at paa den Dag skal Faderens Gjerning begynde blandt alle de Adspredte af hans Folk, ja endog blandt de Stammer, som have været tabte, hvilke han har fort bort ud af Jerusalem. At Evangeliet bringes til Lamaniterne, synes at være Tegnet paa Guds Værks

Paabegyndelse blandt alle Levninger af Israels Huus, og til mange af dem vil det blive bragt af Engle, der have Magt til at bringe Pagtens Børn til Kundskab om Forjættelserne, givne deres Fædre, og føre dem til deres egne Lande for at tage dem i Besiddelse.

Fra den Dag Gud gav Propheten Joseph Magt til at frembringe og oversætte Mormons Bog, saae han hen til Opfyldelsen af Forjættelserne til Lamaniterne, da Guds Folk, som skulde annamme Evangeliets Fylde blandt Hedningerne, skulde gaae frem og blive talte blandt dem. Han vidste godt, at et større Værk vilde da blive paabegyndt, end som nogensinde kunde blive udført blandt Hedningerne, der fra først af have forfulgt og drevet de Hellige og ihjelslaaet deres Propheter. Missionens Aabning blandt Lamaniterne viser, at Tiden er kommen, da Gud vil benaade Abrahams Sæd med Kundskab om hans Love og Institutioner, og vi have den Vished, at de ville annamme dem, og som Følge deraf blive et hvidt og behageligt Folk. Paa den Dag vil ikke Gud mangle et Folk, som vil ære hans Riges Love, thi det vil være deres Fryd at tjene Herren, og hans Lov vil være skreven i deres Hjerter.

I Sandhed, den Dag, da de Hellige førtes ud blandt Ephraims Bjerge, var en velsignet Dag for Zion — da Zion blev befriet fra politiske og religieuse Partiers Raseri og Angreb, som adsplittede Verden, og blev begunstiget med Frihed til at søge efter Israels Forløsning, og alle Tings Gjenoprettelse samt at nyde Evangeliet, hvorved Israel frigjøres.

Indførelsen af Evangeliet og dets herlige Institutioner blandt Abrahams Sæd, saaledes som de existerede blandt deres Fædre, Patriarkerne, vil have et storartet og forunderligt Optrin tilfølge, ja et saadant, som Verden endnu ikke har oplevet. Bevidstheden herom er i Sandhed oplivende for den, som kan skue Guds Viisdom i at han ophøier det, som har været fornedret, at han lader den Lille blive et stort Folk, og at han gjør den Svage til en Skræk for alle Nationer. Eftersom Guds Rige tiltager i Vælde, maae Verdens Riger aftage. Det ene vil drage ud fra de andre, Alt, hvad som er dydigt og godt, og det vil blive vedligeholdt efter Principerne for evig Tilvæxt og Varighed; medens enhver Ting, som staaer i Modsætning til disse guddommelige Principer, maa gaae tilbage indtil det tabes i Dødens Skygger. Naar man betragter Guds Riges fremtidige Udvikling, kan man tydeligen see dets Overeensstemmelse med den Fyrstes Storhed og Magt, hvis Herredømme skal udstrækkes over hele Jorden, og for hvem hvert Knæ skal bøie sig. Maa Herren dygtiggjøre sine Tjenere til at fremskynde denne herlige Dag.

Den bindende og løsende Magt.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen.“

Jesus Christus.

Af al den Myndighed, som nogensinde overdroges Dødelige, er ovennævnte den største. Dens Virkninger ere af største Vigtighed, og dens Resultater af største

Varighed. Ved at betragte dette trænger Aandens Øie ind i Evigheden, og Himmel og Jord synes sammenlænkede med hinanden. Salige ere de, til hvem saadan Magt gives! Salige ere ogsaa de, som annamme deres Tjeneste!

Denne Fuldmagt har Guds Præstedømme været i Besiddelse af i alle Tidsaldere. Ved den har Gud været nærværende hos sit Folk. Da de Dødelige have været uskikkede til at have personlig Omgang med Guddommen, have de modtaget hans Tilgivelse, hans Revselser, hans Forjættelser og Velsignelser gjennem hans authoriserede Stedfortræderes Forvaltning; og formedelst den Forstand og Indsigt, som de have faaet ved disse himmelske Hjælpemidler, ere de blevne istand til at berede sig til at see hans Ansigt og boe hos ham i evig Herlighed.

Forend Menneskene storligen forandres fra deres nuværende Tilstand, ville de aldrig kunne have personlig Omgang med den Almægtige. De ville derimod faae at bestille med guddommeligt bemyndigede Mænd. Dersom de annamme Daab til Syndernes Forladelse, den Hellig-Aands Gave, Kundskaben om Veien til den himmelske Stad, Løsenet for at komme forbi Himmelens Skildvagter, og Nøglen til at aabne den celestiale Port med, saa maae de erholde disse Velsignelser af Mennesker — dødelige Mennesker, men begavede med Magt fra det Høie.

Nogle ville maaskee udbryde: „Hvad! har et dødeligt Menneske Magt til at tilgive Synder?" Ja. Denne Magt følger altid Guds Præstedømme, for at blive benyttet paa visse Betingelser i Herrens Navn. Disse Betingelser ere Omvendelse og Løftet om for Fremtiden at vandre i Retfærdighed. Naar den i Christo ydmyge og bodfærdige Troende fremstiller sig for een af den Allerhøiestes Tjenere og lover at holde alle Himmelens Befalinger, da kan Guds befuldmægtigede Tjener forlade ham hans Synder i Jesu Navn ved Daabens hellige Ordinantse.

Naar en Hellig, som formedelst Fristelse og Svaghed er falden i Overtrædelse, ydmyger sig og med angergiven Aand anraaber Gud og Menigheden om Tilgivelse, da betegner Guds Præstedømme ham Pligtens Sti, viser ham hvorledes Opreisning kan gjøres, og deres Votum, hvilket gjengiver ham Samfundsrettighed med de Hellige, er Herrens Røst til ham, der forkynder Tilgivelse for det Forbigangne.

Og staaer det i Menneskers Magt at meddele den Hellig-Aands Gave? Guds hellige Præstedømme har Magt til at besegle paa deres Hoveder, hvis Synder ere blevne aftoede, hiin Forjættelsens Aand, der kommer ligesom et Lys fra Herlighedens Egne for at lede Guds Børn gjennem det Midnatsmørke, hvori Verden er indhyllet. Og hvad de besegle paa Jorden er beseglet i Himmelen, og Aandens bestandige Hvisken er et sikkert og ufeilbarligt Vidnesbyrd om, at Gud ærer og anerkjender sine Tjeneres Handlinger.

Dersom Præstedømmet har Magt til at indlemme Individer og b i n d e dem som Medlemmer af Kirken, saa have de ogsaa Magt til at l ø s e dem og kaste dem ud, naar de ved deres Overtrædelser vise sig uværdige til at indtage deres Stilling.

Man hører undertiden dem, der ere blevne udelukte, og som paaberaabe sig, at de endnu have Tro paa Guds Værk, sige: „Aa! om Kirken har afskaaret mig, saa har dog Gud ikke afskaaret mig." Dersom Saadanne ville overveie dette et Øieblik, maae de kunne indsee, at den bindende og løsende Magt høre sammen, at den ene er ligesaa mægtig som den anden, at Gud ærer begge lige høit, og at han ikke alene har erklæret, at hvadsomhelst hans Tjenere „b i n d e paa Jorden, skal være bundet i Himmelen," men ogsaa at hvad-

somhelst de „løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." Annammede de Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave ved Præstedommets Betjening? Ja, saaledes lød deres Vidnesbyrd, saalænge de vandrede paa Livets Bane. Hvad yderligere Beviis behøve de saa paa, at Gud anerkjender sine Stedfortræderes Embedshandlinger?

Nogle paastaae, at endskjøndt Autoriteterne i Guds Kirke kunne ordinere Een til Præstedømmet, saa have de ikke Magt til at berøve ham det. De synes ogsaa at glemme, at den Magt, som binder, tillige kan løse. Det vilde være ligesaa fornuftigt at sige, at de have Myndighed til at døbe og confirmere, men ingen Myndighed til at udelukke.

Betragt en Mand, der er ordineret til Præstedommet, som ærer sit Kald og har sine Brødres Tillid og Agtelse — hvilken Indflydelse udbreder ikke hans Nærværelse! Han opmuntrer hvorsomhelst han kommer; Glæde og Tilfredshed straaler af hans Ansigt; Forstand lyser af hans Øie; der er Fasthed i hans Stemme og Velvillie og Velsignelse i hans Haandtryk. Men lad ham blive lunken i sine Pligters Opfyldelse og ligegyldig i sit Kald, og lad Guds Tjenere fratage ham hans Præstedomme, hvor sløv og livløs seer han saa ikke ud! Han er tør som et Straa; der er hverken Kraft eller Saft i ham. Det skjønne, forklarede Udtryk i hans Ansigt er veget bort, og Alle erklære, at „han er ikke længer den Mand, han pleiede at være."

Om Nogen skulde have Tvivl om dette Princips Rigtighed, da læs Lærdommens og Pagtens Bog, hvor den omhandler en Mand, der fratoges hans Kalds Myndighed, og dømtes til at staae som Medlem i Kirken, ifølge Guds egen Røst.

Saaledes viser baade Fornuft, Erfaring og Aabenbaring, at den bindende og løsende Magt ere uadskillelige.

Men Fylden af denne Myndighed kunne de Hellige i Adspredelsen ikke fatte eller begribe. Paa hellige Steder hjemme i Zion ville de lære mere om dens Virkninger og Udstrækning. Der ville de ved Forrettelsen af hellige Ordinantser erholde evige Velsignelser, blive rensede og luttrede, og annamme Beseglinger, som ville sammenbinde dem endnu inderligere med hverandre og med deres Gud. Der ville de Retfærdiges Familier blive sammenføiede Led for Led i en Kjæde af evig Forening ligefra Tidens Begyndelse til dens Ende; og endog langt ind i Evighederne vil man vedblive at sammenføie med uopløselige Baand det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende.

Velsignet være Guds Navn for Gjengivelsen af hans hellige Præstedømme! Uden det kunde ingen Christi Kirke existere; uden det kunde der ei findes Tilgivelse eller Beseglinger. „Mormonismen" vilde da være ligesaa kraftesløs og død, som de kolde, raadne, secteriske Aadsler, der omgive den, og som nu nærme sig sin Opløsning. Uden det kunde det herlige Sidste-Dages Værk ikke være begyndt. Uden det vilde det allerede udførte Arbeide være at regne for Intet; Mørket vilde atter indhylle Alt i sine dybe Folder, og Helvedes Hærskarer vilde da feire en Jubelfest! Men den bindende og løsende Myndighed, som gjenbragtes til Jorden af Fortidens Propheter og Apostler, vil aldrig mere vorde borttaget. Ved den vil Forløsning naae de Døde, formedelst Ordinantserne, udførte af de Levende, Frelsen komme til Israel og Juda, og Veien vil blive beredt for hans Komme, som er en Konge og Præst evindeligen, og uden hvis Navn de beseglende og løsende Ordinantser vilde være uden Værd og uden Virkning.

Forklaring over fingerede Navne i Pagtensbog.

(Fra „the Seer" af Orson Pratt.)

Til Belærelse for de Hellige ville vi give nogle Oplysninger med Hensyn til visse Navne, der forekomme i flere Aabenbaringer i Lærdommens og Pagtens Bog. Saaledes vil man i 76de Stykke see, at Herren gav en Aabenbaring til „Enoch" angaaende „en evig og varig Indretning og Orden" til Gavn for de Fattige. Mange af de Hellige, som ere ubekjendte med de daværende Omstændigheder, have grundet paa, om Navnene Enoch, Gazelam, Ahashdad, Pelagoram, o. fl., omtalte i samme Stykke, tilligemed andre af lignende Beskaffenhed anforte i Stykkerne 87, 94, 97, 99, 101 og 102 vare virkelige Personer, Steder og Ting i Oldtiden, eller i nuværende Tidsalder. Alle disse Navne have Hensyn til Personer, Steder og Ting i vore Dage. Da disse Aabenbaringer først gaves Propheten Joseph, vare de virkelige Navne anførte, og det var ikke førend Maaneder, og med Hensyn til enkelte af dem, endog ikke førend Aar efter, at Navne af et ældre Udseende bleve satte istedet.

Vi havde ofte Leilighed til at læse Manuscripterne, da vi spiste dagligen i Prophetens Huus, og det var en stor Glæde for os at læse dem atter og atter, førend de bleve trykte; og saa høit agtedes de iblandt os, at vi lærte nogle af dem udenad, og nogle afskrev vi for at kunne henvise til, medens vi vare fraværende paa Missioner, og tillige for at kunne læse dem for de Hellige til deres Opbyggelse. Disse Afskrifter ere vi endnu i Besiddelse af. Da Tiden endelig kom, at Manuscripterne skulde trykkes, ansaaes det for bedst, ikke at trykke alle Aabenbaringerne for vore Fjenders Skyld, som paa alle Maader søgte at udrydde Propheten og Kirken. Men paa Grund af de Helliges store Længsel efter at faae dem trykt, antog man, ifølge Aandens Vidnesbyrd, at naar de virkelige Navne i Manuscripterne forandredes og fingerede anførtes i deres Sted, kunde man uden Fare for de Individers Velfærd, hvis virkelige Navne indeholdtes deri, lade dem udkomme i Trykken. Det var ved Iagttagelsen af denne Forsigtighedsregel, at flere Aabenbaringer udkom i første Udgave af Pagtens Bog, som ellers vilde være blevne tilbageholdte for de Hellige maaskee i mange Aar, eller idetmindste indtil gunstigere Omstændigheder havde tilladt deres Offentliggjørelse.

Man vil maaskee fremkomme med det Spørgsmaal, om en Prophet havde Ret til at forandre Navne, som vare givne ved Aabenbaring, og indsætte fingerede istedet? Vi svare, at det er kun den trykte Udgave, hvori de fingerede Navne findes, medens Original-Manuscripterne, der ere opbevarede i Kirkens Hænder, indeholde Navnene, som de oprindeligen gaves. Desuden forandrer eller tilintetgjør de fingerede Navne paa Personer eller Steder ikke Meningen eller Indholdet af Aabenbaringerne. Men hvad Propheten foretog sig i saa Henseende, gjorde han ikke af sig selv; han dreves af den Hellig-Aand til at gjøre disse Forandringer for den daværende Tid, indtil det vilde blive Viisdom at offentliggjøre de sande Navne. At han blev inspireret hertil er vist af det Factum, at paa den selvsamme Tid, han foretog disse Forandringer, erholdt han en betydelig Forøgelse af Lys; og ved Aabenbaring føiedes der Linie paa Linie til flere af de Stykker og Paragrapher, som skulde i Trykken. Nogle ville maaskee spørge: „Ere ikke den Almægtiges Aabenbaringer fuldstændige, naar de første Gang gives?

og om saa er, hvorfor behøvede da Herren at tilføie Noget, naar de allerede vare fuldstændige?" Vi svare, at ethvert af Guds Ord er fuldstændigt; men han aabenbarer ikke Alt paa eengang; men „giver Linie paa Linie, Bud paa Bud, Lidet her, Lidet der," eftersom Folket kan modtage, og Omstændighederne udfordre det. Men de ovennævnte Aabenbaringer vare ikke de eneste, som Herren gjorde Tilføielser til; thi da Judæ Konge opbrændte Aabenbaringernes Bog, som Gud gav ved Propheten Jeremiæ Mund, befalede Gud Jeremias at omskrive samme. „Da tog Jeremias en anden Rolle, og gav Baruch, Neriæ Søn, Skriveren, den, og han skrev derpaa af Jeremiæ Mund alle Bogens Ord, som Jojakim, Kongen i Juda, lod opbrænde i Ilden; og der blev endnu tillagt mange Ord, foruden dem, ligesom de." (Jerem. 36, 32.)

Herren gjør altsaa Tillæg til sine Aabenbaringer, naar han anseer det for tjenligt; men han har udtrykkeligen forbudt Menneskene at tilføie Noget. Den høie Forrettighed at føie Noget til en inspireret Aabenbaring tilhører ene og alene Gud. Af denne Aarsag tilføiede Herren ved Propheten Josephs Mund, „Linie paa Linie, Lidet her og Lidet der" til nogle af Manuscript-Afskrifterne, som de vare især med at trykke.

Noget lignende hændte sig i Gammel-Amerika. Gud forbød strengeligen Propheten Mormon at skrive alle Aabenbaringerne, som indeholdtes i hans Forfædres Optegnelser. Det tillodes ham kun at gjøre et lille Uddrag, benævnet „Mormons Bog," og han siger, at han ei fik Tilladelse til at afskrive Hundrededelen deraf i sin forkortede Optegnelse. Herren underretter ham om, at han vilde prøve Hedningernes og Nationernes Tro i de sidste Dage, for at see, om de vilde annamme denne Forkortelse; dersom de vilde annamme den, vilde han give dem Mere; men hvis ikke, vilde han tilbageholde de større Ting til deres Fordømmelse.

At forøge eller formindske Lyset, der skal tilbydes en Generation eller Individer, er fuldkommen overeensstemmende med Guds Viisdom, Retfærdighed og Naade. Naar en Slægt eller et Individ vandrer trofast i det Lys, som allerede er dem givet, har Gud lovet at give dem Mere, og han vil bevirke, at Lyset blive klarere og klarere, indtil det bliver fuldkommen Dag. Men naar Menneskene foragte Lyset og behandle det med Ringeagt, vil han holde det tilbage for dem, og berøve dem det, som de allerede have annammet, indtil deres Sind bliver aldeles indhyllet i Mørke, og de derved berede sig til at boe hos Mørkets Fyrste og blive kastede ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel, og hvor ingen Straale af himmelsk Lys kan trænge ind til dem i deres sørgelige Bolig. Dette vil blive de Ugudeliges frygtelige Skjebne, fordi de elske Mørket mere end Lyset, og ville ikke komme til Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde.

Da det vistnok vil interessere de Hellige at kjende de oprindelige Navne i Manuscripterne, ville vi her give dem, saavidt vi kunne erindre dem.

I Stykket 76 § 2 staaer „Enoch eller Gazelam," læs Joseph Smith, jun. „Ahashdad," læs Newel K. Whitney, og „Pelagoram," læs Sidney Rigdon.

I Stykket 94 § 1 og 2 staaer „Shederlaomach," læs Frederick G. Williams.

I Stykket 97 § 2 staaer „Zombre," læs John Johnson, og „Seth," læs Joseph.

I Stykket 99 § 3 staaer „Tahhanes," Garverigaarden, og „Shinehah," læs Kirtland.

I Stykket 99 § 5 staaer „Olihah," læs Oliver Cowdery, og „Laneshine-Huset," læs Trykkeriet.

I Stykket 99 § 7 staaer „Ozondah," læs Handelsbod, og „Shule," læs Potaskekogeriet.

I Stykket 99 § 10 staaer „Shinelah," læs trykke.

I Stykket 99 § 11 staaer „Shinelanes," læs trykke.

I Stykket 99 § 12 staaer „Talenter," læs Dollars.

I Stykket 99 § 13 staaer „Cainhannoch," læs New York.

I Stykket 101 § 4 staaer „Baurak Ale," læs Joseph Smith, jun.

I Stykket 102 § 8 staaer „Baneemy," læs Sidney Rigdon.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

For de Helliges eget Bedste føle vi os tilskyndede til gjentagende at tale om deres timelige Anliggender. Deres Længsel efter Udfrielse er stor; og naar vi opmuntre dem til at sammenspare hver Skilling og til at gjøre ethvert rimeligt Offer for at naae dette forønskede Maal, saa skeer det, fordi det er ligefrem en Velsignelse for dem at vorde udfriede. Vi ere af den bestemte Mening, at naar de Hellige modtage jordiske Velsignelser, som forøger deres Velstand, paaligger det dem som en Pligt at benytte samme til Guds Ære og hans Planers Fremme; og dersom de gjøre saaledes, er det ogsaa til deres egen, personlige Fordeel, hvorfor de følgelig ikke have nogen retfærdig Undskyldning, om de handle anderledes. Naarsomhelst Forsynet altsaa paa een eller anden Maade velsigner de Hellige med Mere end deres almindelige Indtægter, skulde de vogte sig for at benytte det til Ting, som de ikke have noget sandt Gavn af, men anvende det saavel til deres timelige som evige Vel, og til Forherligelse af den guddommelige Givers Navn. Dette kunne de ikke udføre paa nogen bedre Maade end ved Hjemsamlingen til Josephs Arveland, og naar de samvittighedsfuldt have givet Tiende af deres Fortjeneste og bestridt deres Udgifter, skulde de indsætte det Tiloversblevne til deres Emigration.

Det er et velbekjendt Factum, at i Særdeleshed Arbeidsklassens Fortjeneste ikke altid er lige stor, men at den af forskjellige Aarsager stiger og falder i de forskjellige Aarstider. Dette gjentager sig Aar efter Aar. Til een Tid er deres Indkomster meget knappe, til en anden Tid kunne de være større og give Overskud. Til visse Tider tilbyder der sig Arbeide paa alle Kanter, Lykken tilsmiler dem og begunstiger deres Flid og Stræbsomhed; og de blive istand til at lægge Noget op formedelst en god Dagløn. Til andre Tider af deres Liv vil Veien spærres for dem paa alle Kanter; Skyer ville formørke alle deres Udsigter; Arbeide kan næsten aldeles ikke erholdes; eller, om man ogsaa faaer noget, vil Arbeidslønnen være meget lav, saa man umulig kan tjene det fornødne Livsophold. Denne Afvexling i Arbeidsklassens Kaar bevirkes ved Ustadighed i Handel, Pengekriser, nationale Rystelser, Krig, Misvæxt, Uregelmæssigheden i Fødemidlernes Priis, Sygdomme og andre Aarsager. Alt dette rammer meest Arbeidsklassen, fordi de afhænge aldeles af deres daglige Arbeide, og naar samme indskrænkes eller standser, lider strax Arbeideren deraf. Alle ere nødte

til at bære Modgangen, naar den kommer; men det er en sørgelig Kjendsgjerning, at Arbeidsklassen lader deres bedre Dage gaae hen, uden at drage den størst mulige Fordeel deraf. Naar deres Medgangs Dage ere forbi, ere de paa Grund af Mishuusholdning kun lidet bedre farne, end da deres Modgangsdage endte. De Hellige skulde imidlertid handle med større Viisdom, og naar Herren velsigner dem, saa at d kunne gjøre noget Godt for sig selv, skulde de ikke misbruge hans Gavmildhed ved at lade det Gode gaae fra dem, uden at tilegne sig personlig Fordeel deraf.

Om og Andre ofte oversee Forsynets Velsignelser, saa burde dog Guds Folk vise ham deres Taknemmelighed, naar han velsigner dem med Lykke og Held, ved at gjøre Alt for hans Hensigters Fuldbyrdelse, især for deres egen Indsamlinger, da vi see, at Hensigten dermed er, at bringe dem til et Land, hvor han vil tildele dem endnu større Velsignelser, saavel timelige som evige. Dersom han skjenker dem gode Indkomster og holder Sygdom fjernet fra dem, burde de da ikke benytte saa meget som muligt deraf til deres Emigration? Dersom Nogen i saadanne Tider, hvori Handel og Skibsfart florerer, eller af andre Aarsager, faaer mere og varigere Arbeide, end han almindelig pleier, og som Følge deraf større Fortjeneste, burde han da ikke vise, at han idetmindste erkjender Forsynets Styrelse ved at lægge Noget i Emigrationens Sparefond, for at kunne hjemsamles med de Trofaste til Zion.

Vi ønske, at Alle vilde være virkelige Hellige; men vi ønske ikke, at de skulle smage alt det Bittre i Livet og ikke noget af dets Goder. Ei heller er det vort Ønske, at de i Tider, hvori Helbred og Lykke tilsmiler dem, skulle være i den samme Fattigdom og fortrykte Tilstand, som Sygdom og Mangel paa Arbeide vil sætte dem i. Desuagtet ønske vi, at naar Velsignelser og Held tildeles dem, de da vilde benytte dem paa bedste Maade, og anvende Forsynets Gaver til deres sande Gavn, og til Ære for alle gode Gavers Giver. Mon ikke de Hellige ville blive holdte ansvarlige for Anvendelsen af hvad Herren tildeler dem? Vilde det ikke være syndigt at lade Leilighederne til Midlers Erhvervelse paa en retskaffen Maade komme og gaae, uden at benytte dem til deres personlige Vel, eller til Opfyldelsen af Guds Hensigter?

Det skulde i Sandhed glæde os, om de Hellige tilfulde kunde indsee Vigtigheden af at arbeide for deres Udfrielse; thi Emigrationen er eet af de fornemste Midler, hvorved de fattige Hellige kunne blive frigjorte — hvorved de Undertrykte i den gamle Verden ville kunne befries fra Armod og fra det haarde Afhængighedsaag, som de Rige paalægge de Fattige blandt de europæiske Nationer, hvor Arbeideren, paa mange Steder, er nær ved at døe af Hunger.

Nu, eet af Øiemedene med Indsamlingen er at frigjøre de Fattige og Trællende, som annamme Evangeliet, og derved give dem baade timelig og evig Frelse. Naar de Hellige have Helbred og godt Arbeide, kunne de virke for deres Emigration, og derved for deres Befrielse. Skulle de da lade Midlerne, som kunne bevirke et saa saa stort og skjønt Resultat, svinde hen eller udgives til liden eller ingen Nytte? Om Arbeidsklassen i Almindelighed lader Leiligheden gaae fra sig, uden at gjøre Noget for sit Velvære paa nogen Maade, skulde da ogsaa de Hellige være lige saa sløve og ligegyldigt tilintetgjøre Forsynets Planer, der ere lagte for deres Gavn? Vi troe det ei; og om saa har været Tilfælde før, lad Alle gjøre det bedre herefter. Lidt Kamp og Selvfornegtelse udfordres, og I ville befinde Eder i et Land, hvor Armod og Nød ikke saa ofte vil hjemsøge Eder; thi selv om vi betragte det fra den mørkeste Side, og

forestille os de Helliges Gjenvordigheder, som kunne opstaae af Forfølgelser, osv., hvad er det vel i Sammenligning med den hjerteskjærende, frygtelige Tilstand, hvori Arbeidsmanden i de europæiske Nationer ofte befinde sig, og som vistnok ikke vil forbedres nu, da væbnede Hærskarer drage imod hverandre til blodig Kamp, hvorved mange Næringskilder ville tilstoppes. Enhver bør derfor med Standhaftighed og Viisdom arbeide for at naae det skjønne Vesten, hvor Landets naturlige Beskaffenhed er skikket til at inspirere Mennesket med nyt Liv og give ham Lyst til store og nyttige Foretagender.

Hensigten med vore Afhandlinger om dette Emne er ikke alene at fæste de Helliges Opmærksomhed paa Indsamlingen, men de ere strevne til Belærelse for de Hellige i Almindelighed, som fornemmelig bestaae af Arbeidsklassen. Vi opmuntre de Hellige til aldrig at lade deres lykkelige Dage gaae hen, uden at gjøre Noget til Gavn for sig selv og til Guds Ære. Dersom de ville handle herefter, tør vi forudsige, at Gud ikke vil undlade at begunstige dem, men derimod skjenke dem Velsignelser i forøget Maal.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.")

(Fortsat fra Side 236.)

Nye Onder forestod. Vore Grændse-Ryttere kom ansættende med Krigsefterretninger. Araberhøvdingerne afsloge at betale Tribut; de havde sendt et Banner rundt til alle Ismaels Slægter i Ørkenen, og hele Strækningen fra Damascus til Pelusium stod under Vaaben, som paa et Bud af vor onde Genius. Ulykkerne, som havde rammet Ægypterne, ansporede dem til Oprør, og Oprøret var lige ved at efterfølges af Fjendens Angreb. Jeg blev derpaa kaldt ind til Monarchen til det Raad, som afholdtes i dette Nødens Øieblik. Kongen forlangte mit Raad. Det blev tydelig givet. Dadlende den svage Politik, som havde trukket vore Armeer fra Grændserne for at udtømme deres Tapperhed ved at bevogte Slaverne, tilraadede jeg øieblikkelig at handle med Eftertryk. Jeg erklærede, at Krig maatte mødes med Krig, Oprør med hurtig Straf, og at, hvis Israeliterne ikke bragte den kongelige Tribut med deres egne Hænder, maatte den søges i Asken af deres Telte. Alle bifaldt dette Raad; og Pharao udnævnte mig paa Stedet til Commandeur over alle Mizraims Armeer, idet han slyngede sin egen gyldne Sværdkjæde om min Hals og lod mig iføre den linnede Æresdragt.

Jeg frydede mig over denne Lykke. Memphis' Pragt var bleven mig frygtelig; vilde Drømme plagede mig, og endnu vildere Tanker overvældede mig i vaagen Tilstand. Jeg havde begyndt at nære stærk Tvivl om Viisdommen af den Gudsdyrkelsesmaade, der var ligesaa gammel som Thronens Oprettelse. Uvilkaarlig spurgte jeg mig selv: Kunde Ægyptens Guder opgives for Landets Plagere? Kunde den Magt, som forhaaner hine Guder, gives, uden af en Gud, der er mægtigere og høiere end de? Eller kunde denne høiere

Gud, denne Elementernes Behersker, denne Ringeagter af Ægyptens Stolthed og Herlighed, være paa Uretfærdighedens Side? Disse Følelser gjennemfoer med Hurtighed mit Sind. Krigsproclamationen var for mig i hiint Øieblik som Lyden af en sprudlende Vandbæk for den Reisende i Ørkenen. Feberen i min Sjæl martrede mig ikke merr. Jeg iforte mig min Rustning, tog min Landse i Haanden og marscherede fra Memphis i Spidsen for de Tropper, som vare skikkede til at bære det mægtige Ægyptens Drage-Banner til Verdens yderste Ender.

Vi gjorde hurtige Marscher langs Havkysten ved Ørkenen, for at møde Ismaels oprørske Sønner, førend en Hov af deres Kameler kunde besmitte Ægyptens hellige Kyster. Jeg følte en Krigers hele Stolthed, da jeg fra Høiderne overskuede de uendelige Colonner af Stridsvogne, Heste og Landsedragere, der bevægede sig mellem de steile Høie og bjergfulde Dale, som begrændse det klare, evigbølgende Hav. Men da vi betraadte selve Ørkenen, da vi saae det ubegrændsede Øde udbredt foran os uden Vei eller Sti, uden Træ eller Urt, uden Flod eller Bæk, faldt Modet i vort Indre, og vi følte, at i et Menneskes Storhed er der dog Svaghed, ligesom hos Sandet, der omtumles af Hvirvelvindene. Af Fjender saae vi ingen, uden den uovervindeligste af alle Fjender, Ørkenen, — Jordbunden, paa hvilken vi stode, der var ligesom Gulvet i en Ovn, og Solen, som udslyngede mod os sine Straaler, der vare som brændende Pile. Hvad var Mennesket i Kamp mod disse Fjender? Vore Heste døde af Udmattelse; vore Vogne efterlodes sønderbrudte i Ørkenen og den hede Vind gjennemtrængte os til Benene, afkræftede den Stærkes Nerver og nedslog den Kjækkes Mod. Efter flere Maaneders frugtesløs Søgen efter de omstreifende Arabere, som det var ligesaa umuligt at naae, som Himmelens Skyer, gav jeg Befaling til atter at vende vore Fjed mod Ægyptens Land. Saa nedbrudte og afkræftede som de vare, indgav denne Befaling hele Hæren nyt Liv. De jublede ved Tanken om hiin velbehagelige Hvile, som Sjælen higer efter i et tørt og øde Land; selv de Feigeste blandt vore Tusinder ihukom Nilens rene, forfriskende Vand, de skyggefulde Blomster-Lysthuse, Oliventræerne paa Nilens Bredder, og de yndige Aftener, da, under Viinrankerne i den svale Luft, Alt var Musik og Fred i Naturens stille Skjød.

Ved Solnedgang den tredie Dag havde Armeen naaet Toppen af de Bjerge, som overskue Niildalen. Med den Begjærlighed og Vellyst, der besjæler den Udmattede og Hungrige, som har Udsigt til snarligen at nyde Hvile og Overflod, stirrede vi paa hiin uhyre Udstrækning af Naturens rigeste Frembringelser og Menneskets Arbeide, og paa Floden, der glindsede ligesom en umaadelig stor Slange med alle Sommerens Farver i den nedgaaende Sols Straaler. Lystskove, Haver og Palladser; Pyramidernes imponerende Skjønhed, hvilke belystes af den nedgaaende Sol og saae ud ligesom uhyre Piller af skinnende Guld; den skjønne Niil, Alles Stolthed, som flød i Midten af det uforlignelige Landskab liig en mægtig Aare af smeltet Sølv — Alt laae udbredt foran os i et henrivende Lys. I en almindelig Triumph sang vi Lovsange til Ægyptens Skytsguder, opreiste Altere af de ujævne Stene paa Bjergtoppene, og, efter flere Timers Jubel, lagde vi os ned for at sove, indtil næste Morgen skulde byde os at staae op og drage ind i Rigdommens Land. Da var det, jeg første Gang af Bønderne paa Høiene hørte om den lange Række af Ulykker, hvormed de hebraiske Lederes Vrede havde

hjemsøgt Landet.*) Men medens disse Plager gik over Landet havde jeg været i Ørkenen; og lykkelig følte jeg mig nu ved de besværlige Dage og vaagne Nætter, den brændende Vind og det glødende Sand, som havde holdt mig fjernet fra saadanne Rædsler. Men hvor kunde man see Spor af dem nu? Som om et høiere Væsens Haand havde været udstrakt over Ægypten og udsaaet Frugtbarhed paa det som Opreisning for dets Lidelser — Alt havde nu et yppigere Udseende end nogensinde før.

Mit Sind foruroligedes ikkedestomindre af mange Tanker, og, tagende min Landse i Haanden, forlod jeg Teltet og spadserede i Maaneskinnet, som var udbredt over Høiene og badede min slumrende Armees Telte i sit skjønne Lys. Jeg havde aldrig seet et saa herligt Syn. Himmelen var ligesom et Tæppe af Skovens Blade, der var indvirket med glindsende og funklende Diamanter; Maanen udspredte sit milde Lys; hele Skabningen syntes at have antaget et himmelsk Præg. Det forekom mig, som om den grovere Materie pludseligen var bleven luttret og forvandlet til Lys og Liv. Det var en Nat, i hvilken en uimodstaaelig Følelse af høiere Væseners Nærværelse paatvang sig Sindet. Overvældet af Ærefrygt kastede jeg mig ned paa Marken og opsendte en ydmyg Bøn til den store, usynlige Herre, ved hvem hele den forunderlige Verden opholdes, om at lede mig ind i hans Kundskab, og, om Ægyptens Guder vare guddommelige, at gjøre mig til deres urokkelige Dyrker, men om der gaves en Anden, mægtigere end de — en Anden, som ikke havde nogen Skikkelse af en skabt Ting — en Anden, som ikke skulde dyrkes ved vore Baal, eller ved at knæle for ham i vore Templer, eller som ikke kunde vindes ved de sørgelige og frygtelige Offringer af Mennesker,**) som Ægypterne saalænge havde offret til sine egne Hænders Gjerninger, — da at lade mig kjende Sandheden, at en Afgud ikke længer skulde modtage min Hyldest, men at jeg kunde bøie min Aand for Himmelens Aand.

Da jeg atter opløftede mine Oine, havde en mærkværdig Forandring fundet Sted. Maanen var bedækket med en blodrød Farve, Stjernerne vare uddøede, Alt herneden var mørkt som Graven. Jeg saae mig omkring; min Armee befandt sig i en saa aldeles følesløs Tilstand, som om Gud i en eller anden Hensigt havde begravet den i Søvnens Dyb; jeg var alene vaagen, og rædsomt vare mine Sandser spændte i Forventning. Det var omtrent Midnat. I hiint Dieblik hørtes fra Himmelen et stærkt Skrald, som Lyden af tusinde Basuner. Det efterfulgtes af en Larm, som naar en frygtelig Armee angriber. Himmelen aabnede sig og frembød et Syn af Flammer, der antoge Skikkelser af Heste og Ryttere, Stridsvogne og deres Styrere. En Masse levende Ild strømmede ned over Ægypten. Ledende Alle, og skrækkelig øinefaldende fremfor Alle, var en Skikkelse, hvis kjæmpemæssige Vinger syntes at udstrække sig fra den ene Ende af Horizonten til den anden. Vedvarende Regn af Lynpile strømmede ned, eftersom Ødelæggeren gik frem, og et Sværd, ligesom en vred Comet, bevægede sig og flammede foran ham og naaede lige til Himmelen.

Midt under alle disse overvældende Rædsler i Luften, tilbagekaldtes jeg til

*) Dette har Hensyn til Pestilentsen paa Qvæget, Bylderne, Haglen og Mørket. De ægyptiske Armeer maae derfor have været over fire Maaneder i Ørkenen, da der var en Maaneds Mellemrum mellem hver Plage.

**) De Offringer, som her hentydes til, vare til Afguden Moloch, for hvem Børn brændtes. See 3 Mosebog 18, 21; 20, 2.

Jorden; den havde ogsaa sine Rædsler i denne Hevnens Nat. Et Skrig, som om alle menneskelige Hjerters Smerte, og som om et tilintetgjort Folks hele Lidelse forenet kunde strømme ind i Øret paa eengang, naaede mig. Jeg stuede ned paa Ægyptens udstrakte Dale — Alt var der i den gyseligste Forfærdelse, i vild og øieblikkelig Forvirring. Skarer joge vildt gjennem Stæderne med Fakler i Hænderne, som om de søgte efter hverandre. Fra Palladser, Huse, Landsteder og Templer strømmede Beboerne ud, og Alle vare fulde af een stor, dyb Smerte og hjerteskjærende Jammer. I hiin Nat ihjelsloges alle Førstefødte i Ægypten. I hvert Huus, paa hvert Sted, hvor der fandtes Mennesker eller Dyr, var der een Død.*) Den Førstefødte til Ægyptens herlige Throne, den formeente Arving til den Mægtige, Arvingen til sin foragtede Faders Armod, den Førstefødte i Fængslet — Alle rammedes eens. De Førstefødte af Dyrene ligeledes, Qvæget paa Marken, Faarene i deres Fold, Rovdyrene i Skoven, Fuglene i Lunden — Alle faldt og laae som kolde Liig. Døden havde krævet som sin universale Tribut den Førstefødte af ethvert Slags i Landet.

*) See 2 Mosebog 11, 4.

Midt under denne dødelige Ødelæggelse opstod en stærk Storm. Voldsomme Vindstød fore ned fra Skyerne, som syntes at være svangre med Torden. Regnen styrtede ned i Strømme, rivende op Groden paa den rige Udstrækning af Græsgange og Agere, Haver og Anlæg. Udbredte Lynglimt, der blendede Øiet, flammede over Palladserne, som forvandledes til Støv og Aske for Ildens stærke Magt. Tordenkiler joge henad Jorden og oprev Taarnes og Templers Grundvolde. Det var en Nat, som længe vil erindres i Ægypten.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 239.)

Løverdagen den 28de forlod jeg Far West for at begive mig til Adam-ondi-Ahman i Selskab med Præsident Rigdon, for at gjøre nogle vigtige Forretninger og for at sættle nogle Brødre paa dette Sted fra Canada, da de emigrere med Hurtighed til dette Sted fra alle Kanter af Landet.

Ældste Babbit fra Canada er ankommen med sit Compagni, og Broder Turley er med ham.

Søndagen den 29de. Ældsterne Kimbal og Hyde prædikede i Far West, efter nylig at være hjemkomne fra England.

Mandagen den 30te. Districtsretten afholdtes i Far West; Dommer King præsiderede.

Leiren opsagde Broderskab med Br. Bond, fordi han knurrede og ikke adlød Raad.

Jeg vendte i Aften tilbage fra Adam-ondi-Ahman til Far West med Præsident Rigdon.

Tirsdagen den 31te. Bivaanede Districtsretten en Stund, og modtog et Besøg af Dommer King.

I Løbet af Juli Maaned lykkedes det os at udgive det tredie Nummer af „the Elders Journal;“ Joseph Smith jun. Ud-

giver, T. B. Marsh, Trykker og Forlægger. I dette Nummer af „the Journal indrykkes følgende Epistel af David W. Patten, een af de tolv Apostler i de sidste Dage:

„Til de Hellige i Adspredelsen!

Kjære Sødskende!

Eftersom Mange have taget fat paa at fremme Guds Rige paa Jorden, og have baaret Vidnesbyrd om Guds Naade mod dem, føler jeg, at det er min Pligt at tilskrive Eder angaaende Guds Naade, given mig med Hensyn til Eder om den Uddeling vi have annammet, som er den største af alle Uddelinger, og som er bleven omtalt af alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Skabelse af.

I denne min Skrivelse til Eder agter jeg at anføre nogle af disse Prophetier. Apostelen Paulus siger: „Jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, paa det I ikke skulle mene Eder selv kloge, at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind; og saa skal det ganske Israels Huus frelses, som skrevet staaer: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudelighed fra Jacob." (Rom. 11, 25.) Hvad er det, han siger? „Jeg vil ikke, at I skulle være uvidende." Uvidende om hvilket? Om den Hemmelighed, at Forhærdelse for en Deel var kommen over Israel. Og i hvad Hensigt? For at Frelsen kunde naae Hedningerne. See Romernes 11te Cap. 12. 13. „Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Skade Hedningernes Rigdom, hvormeget mere skal deres Fylde være det! Thi jeg taler til Eder, I af Hedningerne, eftersom jeg er Hedningernes Apostel, ærer jeg mit Embede." Nu maae vi forstaae, at Apostelen taler om Israels Tilbagekomst, naar han siger: „Hvormeget mere skal deres Fylde være det," naar de vende tilbage. „Thi jeg vil ikke, at I skulle være uvidende om," at Forhærdelsen vil vige fra dem paa den Dag, naar Hedningernes Fylde er gaaet ind. Og Aarsagen er indlysende deraf, at „fra Zion skal Befrieren komme," og i hvilken Hensigt? Fordi Guds Ord maatte opfyldes, at denne Befrier, formedelst Guds Naade og Barmhjertighed, kunde „afvende Ugudelighed fra Jacob." Denne Gjerning begynder ganske vist paa den Tid, da Gud begynder at borttage Mørket fra Israels Sind; thi dette vil blive Guds Værk ved Befrieren, som skal afvende Ugudelighed fra hele Jacobs Slægt; „thi dette er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder." (27de V.)

Vi kunne altsaa see, at denne Befrier er en Slags Forløber eller et Forbud, det er, Een, som er sendt for at berede Veien for en Anden, og denne Befrier er en saadan, thi han kommer for at afvende Ugudelighed fra Jacob; følgelig maa han modtage en Uddeling og Fuldmagt, svarende til hans Kald, ellers kunde han ikke afvende Ugudelighed fra Jacob, eller opfylde Skriften. Men Prophetens Ord maae opfyldes, og for at dette kan skee, maa dette Sendebud gives Tidernes Fyldes Huusholdning, ifølge Propheterne. Paulus siger, idet han taler om Tidernes Fyldes Huusholdning; „Han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter den velbehagelige Beslutning, som han forud fattede hos sig selv, at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham. (Eph. 1, 9.) Og Esaias siger i 11, 11.: „Thi det skal skee paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk." Nu er Tiden kommen, da Befrieren skal komme fra Zion og afvende Ugudelighed fra Jacob. Nu siger Herren, at han vil lægge sin Haand

anden Gang paa, og vi spørge, i hvilken anden Hensigt, end for at forhverve sig Jacobs Huus? Hvorfor ere de faldne? Tilvisse have de brudt Pagten, som Gud gjorde med deres Fædre, og ved deres Fædre med dem. Thi Paulus siger: „Du vil da sige: Grenene ere afbrudte, paa det jeg skulde blive indpodet. Vel! de ere afbrudte formedelst Vantro, men Du staaer ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt!" (Rom. 11, 19. 20.)

Det er beviseligt, at Jøderne forsagede Herren, og derved brød Pagten, og nu kunne vi indsee Nødvendigheden af, at Herren anden Gang lægger sin Haand paa for at samle sit Folk, ifølge Eph. 1, 10. „at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde," osv. Nu spørger jeg: hvad er en Huusholdning eller Uddeling? Det er Magten og Myndigheden til at uddele Guds Ord, og til at forrette alle dets Ordinantser. Dette er hvad man maa forstaae hermed, thi intet Menneske har nogensinde havt den Hellig-Aand til at bringe Evangeliet, eller til at prophetere om tilkommende Ting, uden han havde Frihed til at udføre sin Mission; følgelig er Argumentet klart, thi det beviser sig selv. Ikkedestomindre vil jeg bevise denne Paastand af Skriften. „I have jo hørt om Guds Naades Huusholdning, som mig er given til Eder, at han ved Aabenbarelse haver kundgjort mig sin Hemmelighed, hvorom jeg foran haver korteligen skrevet." (Eph. 3, 2.) Og tillige Col. 1, 25.: „Hvis Tjener jeg er bleven efter den Guds Huusholdning, som er mig givet for Eder for at opfylde Guds Ord."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Udewalla i Sverrig er bleven hjemsøgt af en betydelig Brand, hvorved 52 Gaarde med Udhuse lagdes i Aske. — I Schyttenhofen i Bøhmen styrtede en Deel af Vattava-Broen ned, idet en Procession, bestaaende af over 2,000 Catholiker, der begave sig til deres nærliggende Kirke, passerede den; flere Hundrede Mennesker styrtede ned i Floden, hvorved mange omkom og saaredes. Dagen efter fandtes 51 Druknede og 20 Saarede i og ved Floden. — Tre Fjerdedele af Kongeriget Galiziens vigtigste Handelsstad, Brody, ere blevne et Rov for Luerne. — I Galatz i Tyrkiet er der forefaldet skrækkelige Optrin. De fleste Jøder vare blevne mishandlede og deres Huse plyndrede. Officererne af den franske Marine og Consulerne have taget sig af Flygtningerne. — I Kaukasus have Russerne erobret Schamyls Residents, Weden. — Skibet „Pomona," der skulde bringe Udvandrere fra Liverpool til Amerika, har den 29de April lidt Skibbrud ved den irske Kyst. 380 Mennesker ere omkomne. — Byen Qvito i Ecuador i Sydamerika er den 22de Marts bleven aldeles ødelagt ved Jordskjælv, ved hvilken Leilighed 5,000 Mennesker omkom; Skaden anslaaes til 6 Mill. Rdlr. — I Parma i Italien er der udbrudt Uroligheder, og Storhertuginden er reist bort efter at have indsat et Regentskab. Den nye Regjering har sluttet sig til Sardinien. I Modena er der ligeledes udbrudt Uroligheder. De politiske Fanger i Massa ere blevne befriede med Magt. Storhertugen af Toskana har maattet forlade sin Residentsstad Florents, da Armeen var falden fra ham. En midlertidig Regjering er bleven indsat. — Krigen mellem Østerrig og Frankrig maa nu ansees for bgyndt.

idet Østerrigerne ere gaaede over Floden Ticino, som danner Grændsen mellem Østerrig og Sardinien, og ere for Nærværende 140,000 Mand stærke. Franskmændene have heller ikke forsømt sig, men marscheret ind i Sardinien, og raader nu over 120,000 Mand, dog er det endnu ikke kommet til noget Hovedslag. Sardinierne have trukket sig tilbage til Fæstningerne Casale og Alessandria, (hvor nu en af de franske Overbefalingsmænd har opslaaet sit Hovedqvarteer) og have ved at aabne Kanalernes Sluser sat de Strækninger under Vand, hvor Østerrigerne vilde rykke frem; de have tillige halvt afbrudt alle Broer, og med 100 Favnes Mellemrum have de gjennemskaaret Hovedveiene. Næsten alle Beboerne af de oversvømmede Provindser ere flygtede og have taget deres Qvæg og Levnetsmidler med sig. Keiser Napoleon den 3die vil selv tage til Piemont for at anføre de franske Tropper, og Kong Victor Emmanuel, den sardinske. En Forpostfægtning har allerede fundet Sted mellem en sardinsk Escadron og tre østerrigske Escadroner, hvorved sidstnævnte bleve slagne og maatte flygte.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	11	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	60	„	„
S. Gudmundsen, Norge	24	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	42	„	„
M. Andersen, Bornholm	10	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	43	1	3
R. Nielsen, Skive	3	3	„
O. Nilsson, Norrköping	21	3	„
Summa	215	1	3

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.